

РЕШЕНИЕ

№ 19434

гр. София, 06.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **3042** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Сдружение „Български хелзинкски комитет“ срещу решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г. и решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г. на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет, в частта, с която е налице произнасяне по т. I на заявление вх. № 03.07-29 от 21.02.2025 г.

Жалбоподателят изразява доводи, че исканата информация се намира при ответника и не е необходимо препращане на информацията. Поддържа, че информацията е свързана с действията на властите, свързани с предложенията и въвеждане на конкретни законодателни мерки за транспониране на 11 директиви.

Ответната страна – началникът на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. В условията на алтернативност поддържа за недопустимост на жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

До Министерство на правосъдието е подадено заявление вх. № 95-00-17/11.02.2025г. от Сдружение „Български хелзинкски комитет“, с което в т. I е поискана цялата документация, подготвена в Министерство на правосъдието, във връзка с уведомяването на Европейската комисия за предприетите от нашата държава мерки за транспониране на изброените по – долу

директиви в националното ни законодателство, включително таблиците за съответствие.

В заявлението са посочени следни директиви: 1. Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22.05.2012 г. относно правото на информация в наказателното производство; 2. Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на съвета от 22.10.2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане; 3. Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2016 година относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство; 4. Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство; 5. Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 година относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест; 6. Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 година относно процесуалните гаранции за депата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство; 7. Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход; 8. Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 2 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите; 9. Директива 2004/113/ЕО на Съвета от 13 декември 2004 година относно прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до стоки и услуги и предоставянето на стоки и услуги; 10. Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) и 11. Директива (ЕС) 2023/970 на Европейския парламент и на Съвета от 10 май 2023 година за укрепване прилагането на принципа на равно заплащане на жените и мъжете за равен труд и за труд с равна стойност чрез прозрачност в заплащането и механизми за прилагане.

Заявлението е препратено в Министерски съвет, видно от писмо рег. № 95-00-17/21.02.2025 г. Препратеното заявление е регистрирано под № 03.07-29 от 21.02.2025 г.

По преписката е налично писмо рег. № 03.07-29/26.02.2025 г. на директора на Дирекция „Координация по въпросите на ЕС“, с което се посочва, че искането по т. I от заявлението е от компетентността на Министерство на правосъдието и на Министерство на труда и социалната политика. Посочено е още, че националните мерки за транспониране на директивите, съобщени от всяка държава членка, са публично достъпни на официалния сайт на ЕС.

Последвало е изпращане на оспореното решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г. на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет, с което на основание чл. 32, ал. 1 ЗДОИ е препратено заявлението по т. I от него на Министерство на правосъдието и на Министерство на труда и социалната политика.

В мотивите е отразено, че националните мерки за транспониране на директивите, съобщени от всяка държава членка, са публично достъпни на официалния сайт на ЕС – EUR-Lex, като допълнителна информация по питането могат да предоставят по компетентност Министерство на правосъдието и Министерство на труда и социалната политика.

По преписката е налична Заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България, с която на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ към

дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет са предоставени по реда на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ правомощията да се произнася по искания за предоставяне на достъп до обществена информация (т. 1 от заповедта).

В т. 2 от заповедта е отразено, че при отсъствие на служителя по т. 1 решенията за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация се вземат от Ж. А. – главен юрисконсулт в отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“

По преписката е налична Заповед № О-555/25.02.2025 г. на главния секретар на Министерски съвет, според която И. Н., заемаща длъжността началник на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“, се е намирала в платен годишен отпуск за времето от 04.03.2025 г. до 07.03.2025 г. Допълнително е налице Заповед № Н-247/25.02.2025 г. на главния секретар на Министерски съвет, с която е възложено на Ж. А. да изпълнява функциите на началник на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ за горепосочения период.

Последвало е издаване на решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г. на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет, с което е отменено горепосоченото решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г. на същия орган, но отново на основание чл. 32, ал. 1 ЗДОИ е препратено на Министерство на правосъдието и на Министерство на труда и социалната политика заявлението на жалбоподателя по т. I.

Посочено е, че таблиците за съответствие представляват сравнителни работни документи за отразяване степента на съответствие на проектите на българските актове с директивите на Европейския съюз, които се изготвят от вносителите при приемането на мерки на национално ниво (§ 1, т. 5 от ДР, вр. чл. 3, ал. 4 от Постановление № 85 на МС от 2007 за координация по въпросите на ЕС). Отражено по кои директиви Министерство на правосъдието и Министерство на труда и социалната политика са компетентни и отговорни да изготвят таблици за съответствие с цел подпомагане дейността по изработване на национални мерки за пълно и точно транспониране на директиви. Пояснено е, че администрацията на Министерски съвет изпълнява координираща роля в този процес, а в несените текстове обичайно претърпявали промени при разглеждането и приемането им от народното събрание, като съответните отговорни министерства следвало последващо да актуализират таблиците за съответствие. В тази връзка се посочва, че заявлението неправилно е препратено към администрацията на Министерски съвет.

По делото са приложени и други документи, но същите са неотносими за оспорването, тъй като са свързани за обстоятелства от решението на органа, за които е налице частично оттегляне на жалбата.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ.

Жалбата е подадена от лице, което е адресат на решението, което е неблагоприятно за жалбоподателя, доколкото не се удовлетворява негово заявление за достъп до обществена информация.

Неоснователни са възраженията за недопустимост на жалбата, мотивирани с това, че е налице оттегляне на оспорения акт. Вярно, че е издадено последващо решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г., с което е отменено първоначалното решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г., но в случая заявлението по т. I отново е препратено на други органи по реда на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ. Именно в

тази му част последващото решение няма характер на оттегляне на първоначалния акт, тъй като липсва друг правен резултат. Правните последици отново са същите в обсъжданата част за т. I от заявлението, а именно заявлението е препратено към Министерство на правосъдието и Министерство на труда и социалната политика (не се коментира другата част на последващото решение, тъй като не се оспорва). Единствената разлика в обсъжданата част се отнася за излагането на допълнителни мотиви, но това не е действие по оттегляне, а опит за последващо допълване на мотивите. В решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г. има диспозитив „отменя решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г.“, но по същността си няма различно произнасяне по т. I от заявлението, различаващо се от „отмененото решение“, поради което и с оглед правната сигурност следва двете решения да се разглеждат като едно цяло.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Представи се заповед за делегиране на правомощия по реда на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ и заповед за заместване на делегирания орган за времето на отсъствие.

Решението съдържа мотиви, от които може да се изведе волята на органа.

Страните не спорят, че със заявлението се иска предоставяне на обществена информация. Спорът е концентриран за приложението на разпоредбата на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ и по – конкретно същата приложима ли е, ако органът разполага с информацията, но препрати заявлението до друг орган.

Съгласно чл. 32, ал. 1 ЗДОИ, когато органът не разполага с исканата информация, но има данни за нейното местонахождение, в 14-дневен срок от получаване на заявлението той препраща съответно заявлението, като уведомява за това заявителя. В уведомлението задължително се посочват наименованието и адресът на съответния орган или юридическо лице.

Нормата на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ изрично изисква органът да не разполага с информацията. Видно от мотивите в решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г. на органа се налага извод, че същият разполага с тази информация, но няма данни дали същата е актуална. Този извод се подкрепя и от чл. 3, ал. 2, т. 3 и ал. 3 от ПМС № 85/2007 г., според които норми Министерски съвет и съответното министерство си взаимодействат при изготвяне на проектите на актове, с които се приемат мерки на национално ниво, необходими за изпълнение и прилагане на актове на Европейския съюз

В случая търсена информация се намира при повече от един субект, т. е. налице са повече от едно задължено лице да предостави достъп до обществена информация. На заявителя е предоставен избор, от кое лице да се снабди с обществената информация. Щом органът разполага с информацията, то същият няма основание да препрати заявлението до друг орган, който също разполага с информация. Подобни действия не са съобразени с изискванията на чл. 11 АПК за бързина и процесуална икономия. С оглед горното е налице нарушение на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ, тъй като органът е разполагал с исканата информация и практически не я предоставил, а вместо това незаконосъобразно е препратил заявлението до друг орган.

По изложените мотиви, съдът намира жалбата за основателна, за което на основание чл. 172, ал. 2, предл. „второ“ АПК следва да се отмени оспореното решение и преписката да се изпрати на органа, който да предостави исканата обществена информация.

По разностите:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК оспорващата страна има право на разноски, които в случая са 10 лева за заплатена държавна такса и 1000 лева за адвокатски хонорар, който е платен по банков път, видно от приложеното платежно нареждане.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение рег. № 03.07-29/07.03.2025 г. и решение рег. № 03.07-29/24.04.2025 г. на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ към дирекция „Административно и правно обслужване“ в Министерски съвет, в ЧАСТТА, с която е налице произнасяне по т. I от заявление вх. № 03.07-29 от 21.02.2025 г. на Сдружение „Български хелзинкски комитет“, като същото се препраща на други органи.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за произнасяне по т. I от заявление вх. № 03.07-29 от 21.02.2025 г. на Сдружение „Български хелзинкски комитет“, като предостави исканата обществена информация.

ОСЪЖДА Министерски съвет да заплати на Сдружение „Български хелзинкски комитет“ сумата в размер на 1 010 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 40, ал. 3 ЗДОИ.

Съдия: